

Politolog Iščenko: Velká bitva mezi hyenami a šakaly

- CZ24 News | 8. února 2024

SVĚT: Když velcí predátoři po nasycení odejdou, slétají se a sbíhají k místu jejich hostiny mrchožrouti, přičemž každý z nich se snaží získat co největší kus. Někdy mezi nimi dochází k potyčkám.

Ale jen ti nejhluupější se perou mezi sebou, protože zatímco se koušou navzájem, ostatní ukusují zbytky mršiny, jež nejsou nekonečné – a tak se stává, že obzvláště horliví rváči, kteří chtějí mít k dispozici celou mršinu, nemusí nakonec získat nic.

“Elity” teroristických režimů se od mrchožroutů příliš neliší – vždy dostávají jen zbytky ze stolu těch, kteří tyto režimy podporují a chrání ani ne tak před vnějšími vlivy, jako před vlastními lidmi.

Skutečnou hostinu si mohou udělat až ve chvíli agónie režimu, kdy se od něj vnější síly distancují, aby se aspoň trochu očistily nebo se ještě více neušpinily.

Průměrný příslušník “elity” teroristických režimů je však mnohem hloupější než průměrný mrchožrout. Je jen málo mrchožroutů, kteří místo toho, aby si urvali kus a utekli s ním na klidné místo, kde ho sežerou, bojují s kýmkoli o celou mršinu a riskují, že nedostanou nic.

Zatímco průměrný příslušník “elity” teroristického režimu se chová diametrálně odlišně – jakmile se mu uvolní obojek vnější kontroly, vrhne se na vzájemné likvidování jeden druhého, jako by měl před sebou věčnost, i když ve skutečnosti jeho éra prakticky končí a to nejlepší, co může udělat, je utéct s tím, co se mu podařilo na poslední chvíli ukousnout.

V posledních dnech v souvislosti s prohlášeními Zelenského o jeho záměru provést v týmu vážné změny začali někteří vnější (ve vztahu k Ukrajině) pozorovatelé hovořit o možnosti občanské války na Ukrajině. To je nesprávné hodnocení situace – nemůže začít něco, co již končí.

Občanská válka na Ukrajině probíhá ve studené podobě již od roku 2004, od začátku “oranžového” povstání nacistického prevíta Juščenka, a v horké podobě od roku 2014, od únorového povstání Juščenkových nacistických stoupenců. Tato válka začala ještě před vpádem ukrajinských ozbrojených sil do Donbasu: nejprve zabíjením v Kyjevě, pak na dálnici na Krym, následně v Dněpropetrovsku, v Charkově a nakonec druhého května v Oděse. Na Donbase se vlastně začalo až poté, co se kyjevským povstalcům podařilo stabilizovat svou kontrolu nad zbytkem země.

Nicméně – i kdybychom přijali ukrajinskou verzi událostí, která spojuje začátek konfrontace s Donbasem, aby mohli obviňovat Rusko z nepřátelských akcí, občanská válka probíhá soustavně od května a června 2014. Bez ohledu na to, jak moc vyřvává ukrajinská propaganda o invazi a stěžuje si na Rusko na každém rohu, prakticky až do roku 2022 označoval oficiální Kyjev za své nepřátele „doněcké separatisty“, proti nimž zahájil ATO (protiteroristickou operaci), později přejmenovanou na OOS (operaci sjednocených sil).

Jedná se o zásadní průlomové pojmenování, neboť se stalo dalším právním, nikoliv jen veřejným potvrzením existence občanské války. Podle zákona je protiteroristická operace /ATO/ vedena pod záštitou Bezpečnostní služby Ukrajiny (SBU) a představuje policejní operaci.

Formálně se předpokládalo, že ukrajinská armáda bude pouze “pomáhat” speciálním jednotkám SBU

a Národní gardy při potlačování "separatistické vzpoury". Ukrajinské úřady všude a všem tvrdily, že v Donbasu se bojuje proti pravidelným ruským jednotkám, aby ospravedlnily použití armády proti vlastním lidem. Ruská armáda však v žádném případě nemohla být těmi "separatisty", proti nimž byla oficiálně vedena protiteroristická operace /ATO/. Jinými slovy, už samotný název operace dosvědčuje, že se již od prvopočátku jednalo o vnitřní (civilní) povahu konfliktu.

Postupně se ukázalo, že objem zapojení ukrajinských ozbrojených sil překročil všechny únosné meze a bylo třeba předat řízení operace z rukou SBU vojenskému velení. Operace se již nemohla nazývat ATO, a tak se z ní stala OOS /operace spojených sil/. Kyjev však nadále oficiálně bojoval proti "separatistům" v Donbasu.

Pokusy donutit Rusko, aby se v rámci minských dohod uznalo za stranu konfliktu, vyšly naprázdno. Moskva zůstala garantem dohod, formálně stejným jako Francie, Německo a OBSE.

Je jedno, z které strany se na to díváte, ale Kyjev sám uznal, že v letech 2014 až 2022 vedl v Donbasu občanskou válku. Proto nelze – s ohledem na postoj oficiálního Kyjeva v době od 2014 – 22 – kvalifikovat speciální vojenskou operaci jako (*ruskou*) invazi do nezávislého státu, ale nanejvýš jako akce Ruska určené pro vnější podporu jedné ze stran občanského konfliktu.

Vzhledem k tomu, že Kyjev dostával nepřetržitě externí podporu ze Západu (tj. konflikt nebyl izolovaný a lokalizovaný pouze na Ukrajině a omezený pouze na ukrajinské účastníky), nikdo nemohl zakázat, aby i Donbas dostával obdobnou pomoc zvenčí.

Vnější podpora obou stran nezrušila občanský charakter konfliktu, stejně jako španělská občanská válka v letech 1936-1939 nepřestala být občanskou válkou, protože v ní bojovala italská pěchota, němečtí a sovětské piloti, sovětské tankisté a mezinárodní brigády z celého světa. Na světě pravděpodobně neexistuje jediná více či méně známá občanská válka, která by se obešla bez vnějšího zásahu. Iniciovaly ho samotné válčící strany, které se vždy snažily získat uznání a podporu vnějších sil.

V této fázi neschopnost Bidenovy administrativy prosadit v Kongresu pokračování pomoci Ukrajině, jež skončila Sullivanovým vynuceným prohlášením o odmítnutí USA zasahovat do vnitřních záležitostí Ukrajiny, včetně personálních otázek, znamenala de facto uznání porážky té strany ukrajinského občanského konfliktu, jež byla podporována Washingtonem a kolektivním Západem.

Je třeba poznamenat, že bez zásahu Západu by neměli ukrajinští pučisté šanci zvítězit ani v roce 2004, ani v roce 2014. Byl to právě Západ, který svým nátlakem neutralizoval odpor státních orgánů vůči povstalcům a zabránil jim v plném využití silových prostředků. Kolektivní Západ je zodpovědný za vyprovokování občanské války na Ukrajině i za její trvání, stejně jako je zodpovědný za podobné procesy s podobným výsledkem (kolapsem státu) v bývalé Jugoslávii.

Po svém celkovém vítězství v roce 2014 Západ navíc zabránil střetu různých povstaleckých frakcí v boji o moc. Západ blokoval "povstání Kolomojského", jenž se pod tlakem Spojených států neodvážil vyslat jím financované prapory nacistických bojovníků, aby svrhly Porošenkův režim. A to byla jen špička ledovce.

Předtím i potom hrál Západ rovněž klíčovou roli v tom, že oživil nacistické "batky – atamany", kteří se cítili jako skuteční páni nad životy druhých, a podřídil je regulárnímu politickému režimu, jehož vůdci byli předem schváleni Západem. Proto se občanská válka haličsko-kyjevského režimu proti Donbasu a (formou teroru) proti jihovýchodu (a také proti všemu ruskému) nezměnila na Ukrajině v anarchickou banditskou válku všech proti všem (i když v některých obdobích režim vůbec nekontroloval nejen pověstnou "Jantarovou republiku", rozkládající se na území Žytomyrské

a Rovenské oblasti, ale třeba i Zakarpatské Balogovo pašerácké knížectví, či oděské pašerácké „portofranko“ místní zločinecké „elity“, nebo dokonce i některé jednotky nacistické armády na frontě.)

Lze s jistotou konstatovat, že bez kárného vlivu Západu by ukrajinská občanská válka velmi rychle vedla k operacím regionálních zločinecko-oligarchických „elit“ z Kyjeva a k vytvoření konglomerátu polofeudálních knížectví maskovaných jako demokratické republiky na území bývalé Ukrajiny, které by mezi sebou permanentně válčily o suroviny, logistiku a potravinové zdroje.

Nyní, když Západ definitivně nechal Ukrajinu na holičkách, by se dalo očekávat, že proces rozpadu přerušný v roce 2014 bude pokračovat, je v tom však jedno „ale“. Oběti přinesené mezi lety 2014 a 2024 vyřadily nejbojovnější aktivum. Zůstalo jen málo lidí, kteří chtějí bojovat buď s Ruskem, nebo mezi sebou. Zbytek chce všechno možné, jen aby byl už mír.

Zvyk poslouchat úředníky z kyjevských kanceláří ještě umožňuje nějak pochyťat ty, kteří jsou mobilizováni do armády (v počtu nedostatečném pro pokračování efektivního odporu, ale dostatečném pro prodlužování agónie). Ale dobrovolníci pro formování zločinecko-oligarchických armád v zemi (na rozdíl od let 2014-15, kdy jich byla plná auta a povozy k tomu) se rozhodně nenajdou. Žádná kriminálně-oligarchická formace nebude mít prostředky na to, aby do takových jednotek nalákala po zuby ozbrojené lidi, kteří právě odešli z fronty. Ani regulérní ukrajinský stát se nedokáže s tímto úkolem vypořádat.

Proto je občanská válka mezi ukrajinskými nacisty navzájem, jako pokračování občanské války mezi Kyjevem a Donbasem, v této fázi naprosto vyloučená. Nezbyvají pro ni žádné zdroje. Strana, která by takový střet mohla zorganizovat, je již v občanské válce poražena a její spojenci se již vzdali myšlenky konfrontace s Ruskem na Ukrajině až do konce. Pouze laskavě „dovolují“ režimu Zelenského, aby v zájmu Západu bojoval do posledního Ukrajince na vlastní pěst.

Západ sám se nyní soustřeďuje na minimalizaci politických škod z porážky na Ukrajině a na hledání nových zástupných cílů pro vojenské omezování Ruska po Ukrajině, tj. hodlá (pokud se mu to podaří) provádět stejnou politiku, ale už bez Ukrajiny.

To však neznamena, že válčící frakce na Ukrajině jsou připraveny vyřešit své záležitosti mírovou cestou. Tato napůl snědená a napůl shnilá mršina je jejich posledním jídlem. Nemohou ji nechat ladem. S ní končí jejich politický vliv, mizí jejich superpříjmy, ve slušné společnosti už nejsou akceptováni a kdykoli se může ukázat, že jsou nacisté, a někdo přivře oči, když budou uvězněni (jako se to stalo Saakašvilimu), nebo ten někdo dokonce k takovému výsledku i přispěje (například v případě naléhavé potřeby uzavřít s Ruskem mír).

Konfrontace mezi nimi je nevyhnutelná. Již nyní píše ukrajinská média, že Porošenko se může lehce stát „nenavrátilem“, protože, pokud bude riskovat návrat na Ukrajinu, bude označen za prvního kandidáta na přistání na lavici obžalovaných na základě obvinění z vlastizrady, neboť Petro Alexejevič připravoval státní převrat. Je jasné, že přesuny, jež ohlásil Zelenskyj, včetně a možná především ty v civilních orgánech, jsou prvkem války všech proti všem, která už začala.

Ale znovu opakuji, ukrajinská „elita“ už nemá sílu ani prostředky na občanskou válku. Ani armáda nebude poslána na Kyjev, protože za prvé nebude mít kdo držet už tak rozpadající se frontu, a zadruhé většina z ní by se jednoduše vrátila domů.

Opozice může počítat pouze s úspěšným palácovým převratem – ozbrojeným pučem s minimálním počtem účastníků, který sází na překvapení a je orientován na okamžité (během prvních čtyř nebo pěti kritických hodin) zajištění nebo zabití těch představitelů moci, kteří jsou potenciálně schopni

organizovat odpor a potlačit vzpouru.

Moc již vsadila na teror proti opozici. Hodlá začít s konsolidací svých sil tím, že vyčistí řady od všech, kteří "si nezasluhují důvěru". Poté hodlá uvěznit ty organizátory vzpoury, kteří neodejdou do zahraničí, dokud je to ještě možné.

V říši mrchožroutů se tedy boj o moc nezastaví. Na rozdíl od normálních dravců však nemají sílu na občanskou válku ani pozitivní program, který by pod jejich prapory přitáhl nějaké široké masy. Všechny skupiny bojující na Ukrajině slibují lidu jedno – vše zůstane při starém, změní se jen identita nejvyššího loupežníka a vymění se několik jeho pohůnků.

Rychlé zhroucení fronty, které je také možné (i když dostupný potenciál umožňuje UA vydržet do poloviny až konce léta, a při ústupu udržet frontu před zhroucením v širokém prostoru), však může i tento scénář zmařit – a hyenám a šakalům nebude dopřáno, aby se servali, protože na to nebudou mít čas. O všechny se postará kožešník.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčöšová/Nová Republika

[ZDROJ](#)